

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ"

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ ΛΥΚΩΝ

Εἰς Μοντινι-λέ-μπίν, εἰς τὰ Βόσγια, ὅπου πηγίνω σχεδὸν κάθε χρόνον, ἐλκυόμενος ἀπὸ τὸν ζωγόνον ἀέρα, ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῶν τρυφεροτήτων καὶ τὰ ἐξαιρετὰ του νερά, εἰς τὰ ὅποια χρεωστώ δύναμιν καὶ υγείαν, ἀπέκτησα θαυμαστικὰ γνωριμίας καὶ συνεδέθην μὲ στενὴν φιλίαν μὲ πολλοὺς βοσγίους, τοὺς περιωνύμους τούτους κυνηγούς.

Εἶναι φοικτός ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγριοχοίρων καὶ τῶν λύκων, διὰ τοὺς ὁποίους τοὺς βαρύνει ἡ συνείδησις!...

Ὁ φίλος μου Μονιέ, μέγας κυνηγὸς τῶν λύκων καὶ ιδιόρρυθμος εἰς τὰς ἀφηγήσεις του ἐκίνει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου μὲ αὐτάς.

«Μὰ ἔλα τὸν Ίανουάριον νὰ ἐορτάσωμεν μαζί τὸν ἄγιον Οὐβέρτον, κ' ἂν τὸ χιόνι βοηθήσῃ θὰ ἰδῇς ἕνα ὠραῖο κυνήγι μὲ ὅλην του τὴν συνοδίαν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κοιτάσῃς!»

Λοιπὸν εἰς τὰς 28 Ίανουαρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου πῆρα τὸν δρόμον τῶν Βοσγίων μ' ἕνα ἄγριο κρῦο καὶ μ' ἕναν ἀέρα ποὺ ἔριχνε τὰ νύχια.

«Καλὸς καιρὸς, πλούσιος καιρὸς!» ἔλεγα μέσα μου καὶ χαμῆλωνα τὸ γουνωτὸ κάλυμμά μου ὡς τ' αὐτὰ καὶ σκέπαζα τὴ μύτη μου καὶ κουκουλωνόμου, ὅσο μπορούσα καλύτερα μὲ τὸ σκέπασμά μου. Ἦμουν ὀλομόνυχος στὸ σιδηροδρομικὸν ἀμάξι καὶ μπορούσα νὰ σκέπτομαι ἀνέτως τὸ κυνήγι αὐτὸ ποὺ θὰ παρευρεθῶ διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς μου. Τὸ κυνήγι τοῦ λύκου! Εἶναι τὸ ὄνειρον καὶ ἡ δόξα τοῦ κυνηγοῦ! «Ω! πόσον ἡ ταχεῖα αὕτη ἀμαξοστοιχία μοῦ ἐφαίνετο ὅτι πηγαίνει ἀργά, ἀπὸ τὸν ἀναβρασμὸν τῶν φιλοκινδύνων αἰσθημάτων μου! Ἐπὶ τέλους, ἔφθασα!

Ὁ φίλος Μονιέ μὲ ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ μὲ ἐσύστησεν εἰς τοὺς φίλους του καὶ μὲ ὑπεσχέθη καλὴν διασκεδασιν διὰ τὴν αὔριον: πολλοὶ λύκοι ἰχνηλατεύθησαν.

«Μόνον νὰ μὴ μαλακώσῃ ὁ καιρὸς καὶ μὰς λυώσῃ τὰ εἰκοσι ἑκατοστόμετρα τοῦ χιονιοῦ, καθὼς πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ραγδαία βροχὴ μὰς ἠνάγκασε νὰ κρεμάσουμε τὰ ὅπλα μας καὶ ν' ἀρήσωμε τὰς σάλπιγγάς μας. Τίποτε δὲν γίνεται μὲ τὴν βροχὴ. Οἱ λύκοι κυνηγοῦν τοὺς κυνηγούς κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον πέσῃ, ἀπὸ τὸ ὅποιον νὰ μὰς φυλάγῃ ὁ ἅγιος Οὐβέρτος. Ἔσεῖς παιδιὰ, κύριε στὶς ὁκτώ νὰ βρεθῇτε στὴν καλύβα τοῦ Ματθαίου. Ξέρετε, κύριοι κυνηγοί, πὼς τὰ δῶρα εἶναι τῶν χωρικῶν ποὺ θῶρτον μαζί, δὲν κρατοῦμεν διὰ τὸν ἐκυτόν μας παρὰ μόνον τὴν δόξαν τῆς τουφεκιᾶς!»

Ἡ προκήρυξις αὕτη προκαλέσεν ἐκρηξίν χαρᾶς μεταξύ τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων. Γὰρ φαντάσου, ἑκατὸ φράγκα γιὰ κάθε λύκο καὶ διακόσια γιὰ κάθε λύκαινα. Αὐτὸ τοὺς ἐνθουσίασε κι' ὅλοι μαζί ἐφώναζαν: Ζήτω τοῦ ἀρχηγοῦ μας!...

Κ' ἐνῶ ὁ καθεὶς τραβοῦσε γιὰ τὸ σπίτι του «Νὰ, μὲ εἶπεν ὁ φίλος μου Μονιέ, πὼς κατωρθῶνε κανεὶς νὰ ὑπηρετῇται καλὰ ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του».

Βιαστικοὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ οἶκμά του ὅπου μὰς περίμενε πολυτελὲς γεῦμα εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησεν ἡ ἀξιαγάπητος κυρία Μονιέ.

«Πὼς, ἡ δεσποινὶς Ματθίλδην δὲν τρώγει μαζί μας; μήπως ἀδιαθετεῖ;...

— Ποσῶς, τὸ Σάββατον εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς μάμης τῆς. Μένει ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα μαζί τῆς, καὶ ἡ μητέρα μὰς τὴν φέρνει τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν λειτουργίαν καὶ τὸ μεσημέρι τρώμε ὅλοι μαζί».

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου, παρατήρησα ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα δὲν εἶχε τὴν συνήθη φαιδρότητα τῆς καὶ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἂν καὶ ἔτρωγε σὰν λάμια, ἔμενε σιωπηλός.

Ἀφοῦ πῆραμε τὸν καφέ ἐκαθήσαμεν κοντὰ στὴ φωτιὰ, ὁ καθένας σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ τσιγαρό στὸ στόμα, ἐνῶ ἡ κυρία Μονιέ ἡ ὅποια μὰς ἐπέτρεπε νὰ καπνίζουμε τὸ σαλόνι τῆς, πῆρε τὸ κέντημά τῆς.

Παρατήρησα ὅτι μόνος ἐγὼ ὀμιλοῦσα καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς εἶπα:

«Φίλοι μου, θάχετε κάτι τί τὸ ὅποιον σὰς βασανίζει;

— Ναι, εἶπεν ὁ Μονιέ.

— Ἀγ! ναι, ἐστένανε ἡ σύζυγός του, καὶ μάλιστα ἂν ἐδέχεσθε νὰ γίνετε κριτὴς μεταξύ μας θὰ μὰς ἐκάμνατε μεγάλην ἐκδουλεύσιν.

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, λέτε λοιπὸν, τί τρέχει;

— Τρέχει... μὰς ζητοῦν τὴν Ματθίλδην εἰς γάμον.

— Εἶναι φυσικῶν! καὶ ἂν ὁ ζητῶν εἶναι καλός;

— Πολὺ καλός! εἶπε ζωηρῶς ἡ κυρία Μονιέ.

— Κατὰ τὸ γούστο σου!... ἀλλὰ ἐλεεινὸς κατὰ τὸ δικό μου, ἐπανάλαβεν ὁ φίλος μου ἀναποδιασμένος. Ἀλήθεια, τὸν γνωρίζεις: ἐκεῖνος ὁ λιμοκοντόρος!... ὁ Ὀκτάβιος Μουλέν, ποὺ ἔρχεται τώρα δυὸ χρόνια στὸ Μαρτινὶ μὲ τὴν θεῖα του ἡ νουνά του, ξέρω καὶ γώ... Στὸ θεό σου, εἶναι ἀνδρας γιὰ τὴν κόρη μου αὐτός!... Εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶ γιὰ γαμβρόν μιὰ τέτοια κοκονιτῆς;

— Ἄν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, αὐτός ὁ νέος ἔχει πολὺ καλὸν παρουσιαστικόν, ὀλίγον δειλὸς ἴσως, ἀλλὰ ἀριστος μουσικὸς: παίζει ὀκταβίνο, σὰν ἀληθινὸς καλλιτέχνης.

— Δὲν εἶναι ἔτσι; ἐφώναζε θριαμβευτικῶς ἡ κυρία Μονιέ. Καὶ ἔπειτα, κύριε, οἰκογένεια χαίρου-

σα ἐξείρετον ὑπόληψιν εἰς Ἐπερνέῦ καὶ μὲ παριουσίαν ενός ἑκατομμυρίου εἰς γαίης, ἀμπέλους, δάση καὶ ἐπαύλεις ὅλα πράγματα στερεά!...

— Καὶ τί προσόδους τάχα ἔχουν αὐτὰ σήμε-
ρα, εἶπεν ὁ κ. Μονιέ. Μὲ τὴν προίκα πού δίδω
βρίσκω καλύτερο.

— Ἐπὶ τέλους, φίλε μου, ἡ Ματθίλδη τὸν
ἀρέσει καὶ ἐπειδὴ εἶναι κόρη σου, τὸ πείσμα της
δὲν πέφτει περὶ αὐτὴν ἀπὸ τὸ δικό σου, καὶ δὲν
ξέρω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πῶς θὰ τελειώσῃ, ἢ καλύ-
τερα ναί, τὸ ξέρω, θὰ γένῃ καλογρηά.

— Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ διοῦμε...

— Ὡς τὸ διῆς, νὰ εἶσαι βέβαιος.

— Μὰ τί διάβολο! θὰ μὲ κάμῃς ἐπὶ τέλους
νᾶθω ἀπὸ τὰ ὄριά μου... Ναί, φίλε μου, ἡ μά-
μη, ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη τὰ βάλτηκαν μαζὶ μου.

— Λοιπὸν, καὶ σὺ ὑποχώρησε, διότι θὰ μὲ ἐπι-
τρέψῃς νὰ στὸ πῶ ὀλοπάστρικά, οἱ λόγοι τοὺς
ὁποίους ἡ κυρία ἀρίθμησε πρὸ ὀλίγου μὲ φαίνον-
ται σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου. Πές μου,
αὐτὸς ὁ νέος δὲν σ' ἀρέσει;

— Ὑπερβολικά δὲν μ' ἀρέσει!...

— Διὰ τί;

— Δὲν ξέρω!... Τὸ ὅλον τοῦ μὲ ταραίζει τὰ
νεύρα!... πρῶτα-πρῶτα τὸ ὄνομά του Ὀκτάβιος,
δὲν ὀνομάζεται κανεὶς σήμερα ἔτσι... Ὀκτάβιος!
... ὄνομα μὲ ἀξιώσεις τὸ ὁποῖον ἐξαίρει τὴν
χυδαιότητα τοῦ ἐπιθέτου Μουλέν!... Ὀκτάβιος!
καὶ διὰ νὰ τὸ συμπληρώσῃ παίζει ὀκταβίνο, ἓνα
φρικτὸ μικρὸ ὄργανο πού σὲ ξεσχίζει τὸ τύμπανο
σὰν τρυπάνι!...

— Φίλε Μονιέ, θέλεις νὰ σὲ πῶ πού σὲ πο-
νεῖ;... Δὲν σ' ἐρχεται νὰ χωριστῇ ἀπὸ τὴν μονά-
κριθῇ καὶ λατρευτὴ σου κόρη...

— Τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ θελω
ὁ γαμβρός μου νὰ εἶναι φίλος μου, σύντροφός μου
κι' αὐτὸ ποτὲ ὁ μικρὸς Μουλέν δὲν θὰ τὸ κα-
τορθώσῃ.

— Πού τὸ ξέρεις; Ἐλὰ νὰ διοῦμε, τί σὲ ἔμπο-
δίζει νὰ τὸν μερλώσῃς ὅπως θέλεις;

— Πῶς;

— Ἀντὶ νὰ γίνεσθε ὅλοι σας δυστυχεῖς καὶ νὰ
ἀπελπίζῃς μὲ τὴν ἄρνησίν σου αὐτὸν τὸν νέον,
κέρδισε καιρὸν, δῶσε τον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ κόρη
σου εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα. Ὅτι ἂν δὲν λήγῃς ἀ-
μέσως ναί δὲν λέγεις ὅχι διὰ ἀργότερα, ἄφινε τον
νὰ ἄρχεται κάπου κάπου στὸ σπῆτι, προσκάλεσέ
τον στὰ κυνήγια σου!...

— Αὐτόν;... Μὰ αὐτὸς δὲν ἤγγισε θαρρῶ σ'
ὅλη του τὴ ζωὴ τουφεκι!

— Εἶσαι πολὺ ἄδικος! μήπως δὲν ἔκαμε τὴν
ἐθελοντικὴν του ὑπηρεσίαν;

— Ναί, γυναικα μου, στὴν μουσικὴ, παίζων
φλουτάκι! Κι' ἀκόμα ἡ θεία του ἡ ἡ νουνά του,
— δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω τί του εἶναι ἡ

ἀξιόλογος ἐκείνη γυναικα — τὸν συνώδευσεν καὶ δὲν τὸν
ἄφινε οὔτε σπιθαμὴ ἀπὸ κοντὰ της!...

— Ἀ! ναί, ἀξιόλογος γυναικα, μπορεῖ κανεὶς νὰ
τὸ πῇ, ἦταν δι' αὐτόν τὸ πᾶν. Τοῦ εἶναι ταῦτο-
χρόνως θεία, νουνά καὶ μητέρα, δρότι ἡ μητέρα του
πέθανε ὅταν τὸν ἐγέννησε καὶ ὁ πατέρας του λίγα
χρόνια ὕστερα. Ἡ δεσποινὶς Μουλέν ἀφιερώθη, ψυχῇ
τε καὶ σώματι σ' αὐτὸ τὸ παιδί καὶ τὸν ἔκαμε ἀν-
θρώπον ἀξιοσημείωτον.

— Μάλιστα ἔναν ἐκτεθλημμένον πρῶτης τάξεως.

— Εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ προκατάληψίς σου! Ἐκ-
τεθλημμένος δότι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα
ἐλάττωμα διότι εἶναι εὐγενὴς πρὸς τὰς γυναικας
διότι σέβεται τοὺς γεροντοτέρους διότι εἶναι καλῶς ἀ-
νατεθαρσμένος δι' ὅλον τὸν κόσμον. Διότι πιστεῖται ὅτι
ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὅτι δὲν εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν πη-
θίκων, εἶναι ἐκτεθλημμένος... Πάει νὰ σκάσῃ κανεὶς!

— Κυρία Μονιέ!...

— Ἐὐὸ πταίεις! Μὲ κάμῃς καὶ βγαίνω ἀπὸ τὸν
χαρακτῆρα μου. Καὶ αὐτὸ, κύριε, ἐξακολουθεῖ ἀπὸ
ὀκτὼ μέρες πού γυναιάζομεν ἔτσι!

— Λοιπὸν μοῦ φαίνεται ὅτι φτάνει τόσο! Εἶναι
φρονιμότερον, πάτερ Μονιέ, νὰ ἀναβάλῃς τὸ ζήτημα
ἀντὶ νὰ ξεσπάσῃς σὲ καμιά ἀνοησία... καὶ θὰ τὸ
κατωρθώσῃς ἂν ἐξακολουθεῖτε τοιοῦτοτρόπως...
Στὴν θέσιν σου, νὰ τί θὰ ἔκαμνα; Ἀντὶ νὰ ἀμφισβη-
τῶ τὸν Μουλέν θὰ ἐπωφελοῦμαι ἀπὸ τὴν εὐπλαστον
φύσιν του διὰ νὰ τὸν ζυμώσω ὅπως θέλω, ὡς ὑποψή-
φιος θὰ ἦναι εὐπειθής καὶ θὰ συμμορφώνεται μὲ ὅλα
διὰ νὰ φανῇ εὐχάριστος. Παρατηρεῖς; ἡ μεγάλη
τέχνη τῆς ζωῆς εἶναι νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ ἐπωφελη-
ται ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει. Ἀμφιδόχλεις διὰ
τὴν δραστηριότητα... διὰ τὸ θάρρος τοῦ κ. Ὀ-
κταβίου; Ἐκαμε τίποτε πού νὰ αἰτιολογῇ τὴν ἀμ-
φιβολίαν σου ταύτην;

— Ὁχι.

— Τότε εἰς τί βατιζόμενος τὸν κρίνεις τόσο δυ-
σμενῶς;

— Βασιζομαι.. βασιζομαι εἰς τοὺς τρόπους του, εἰς
τὰ κινήματά του πού δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἥρωϊκόν.

— Δὲν εἶναι ἀρεσκόν. Μὲ λίγη δικαιοσύνη χρεω-
σταῖς νὰ περιμένῃς νὰ ἰδῇς αὐτόν τὸν νέον ἀπέναντι
κινδύνου. Ἐὰν φερθῇ γενναίως, ἀναγνωρίζεις τὸ λά-
θος σου καὶ τὸν σφιγγῇς τὸ χέρι. Ἀν ὑποκύβῃ τὸν
στρέφεις τὰ νῶτα, ἡ κόρη σου, ἀπογοητευθεῖσα θὰ
κάμῃ σὲ λίγο τὸ ἴδιον διότι ἐὰν ὑπάρχῃ κατὶ πού
οἱ γυναῖκες δὲν συγχωροῦν εἶναι ἡ ἀνανδρία. Ὅσον
δ' ἀφορᾷ τὸ ὄνομά του συμφωνῶ μαζί σου ὅτι δὲν
τὸ ἔφερε κανένας σταχυοφόρος· ἀλλὰ, χωρὶς νὰ σὲ
πειράξω, συμφωνεῖ πολὺ μὲ τὸ δικό σου. Μονιέ,
Μουλέν ἔχουν τὴν ἴδιαν ρίζαν. Σ' αὐτὸ ἐπᾶνω, σὲ
ἀφίνω νὰ σκερθῇτε. Ἐγὼ δέκα ὥρων σιδηροδρομὸν
στὰς κνήμας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ξαπλώσω τὸ γρη-
γορώτερον σ' ἓνα καλὸ κρεβάτι.»

Τὴν ἐπιούσαν ἀλλοίμονον! Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ραγδαίᾳ καὶ τὸ χιόνι ἔλυσε σάν εὐλογίαν. Στὸ καλὸ, τὸ κυνῆγι!... Πῶς ὁ φίλος Μονιὲ βλαστημοῦσε καὶ ξεφωνίζε εἰν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ πῆς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσῃς! Μετὰ τὸ γεῦμα μ' ἔφερεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του διὰ νὰ μὲ δείξῃ τὸ γράμμα πού ἔγραψε πρὸς τὸν προστατενόμενόν μου.

«Συγγνώμην, δὲν προστατεύω αὐτόν τὸν νέον σὲ συμβουλεύω μόνον νὰ τὸν προσέξῃς καλύτερα· τόσο μόνον.

— Λοιπὸν, τὴν ἀκολουθῶ τὴν συμβουλὴν σου, ἄκουσε τί τὸν γράζω:

«Κύριε,

«Ἡ προτίμησίς σας πολὺ μὲ κολακεύει, οὐχ ἤττον λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν χεῖρά τῆς κόρης μου...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τακτικὴ ἀρνήσις!

— Περίμενε λοιπὸν νὰ γυρίσω τὸ φύλλο...

— Κακὴ ἀστεϊότης. Σκέψου πόσον θὰ τὸν πληγώσουν αὐτὲς οἱ γραμμὲς!

— Τόσο τὸ καλύτερο, θὰ κινηθῇ ὀλίγον τὸ αἷμα του.

— Τελείωρος νέος! σὲ παρακαλῶ μὴν ἀρχίζεις ἔτσι τὸ γράμμα σου.

— Ὅχι, ὄχι, χίλιες φορές ὄχι! δὲν ἀλλάζω οὔτε γραμμὴ. Μὲ σκότισε πολὺ αὐτὸ τὸ γράμμα!...

— Ἀς ἀκούσωμεν τὴν συνέχειαν

«... τὴν χεῖρά τῆς θυγατρὸς μου ἢ ὅποια εἶναι ἀκόμα πολὺ νέα διὰ γάμον· ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τώρα, θὰ ᾔναι εὐκολώτερον νὰ γίνῃ ὅταν ἡ Ματθίλδη φθάσῃ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς. Ἐὰν ἐμμένετε εἰς τὰς διαθέσεις σας ἡμποροῦμεν τότε νὰ ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξωμεν ὅποιαν σημασίαν δίδομεν εἰς τὴν προτίμησίν σας, ἡ κυρία Μονιὲ καὶ ἐγὼ θὰ εἴμεθα πάντοτε εὐτυχεῖς ὅταν ἡ δεσποσύνη θεῖα σας θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ σᾶς συνοδεύῃ καὶ ὅταν ἀμφότεροι μᾶς περιποιῇτε τὴν τιμὴν τῶν ἐπισκεψέων σας. Καὶ μάλιστα θέλετε νὰ μὲ κάμετε τὴν ἐκτακτὸν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὸ κυνῆγι τῶν λύκων τὸ ὅποιον διωργάνισα καὶ τὸ ὅποισόν ὀλεσινὸς βροχερὸς καιρὸς μὲ ἠνάγκασε ν' ἀναβάλω; Ἐὰν δέχεσθε, τηλεγραφικῶς θὰ σᾶς ἀναγγεῖλλω τὴν ὁρισθησομένην ἡμέραν.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταχείας ὑμῶν ἀπαντήσεως σᾶς παρακαλῶ νὰ ὑποβάλλητε τὰ σέβη μου εἰς τὴν δεσποσύνην θεῖαν σας καὶ νὰ δεχθῇτε τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ἀρίστων ἡμῶν αἰσθημάτων».

G. Monié.

— Λοιπὸν;

— Ἀριστὰ!

— Οὐφ! ἡσύχασε γιὰ δυὸ χρόνια! Ἡ ἰδέα σου ἦτο λαμπρά... Σὲ δυὸ χρόνια, τί γίνεται τί δὲν γίνεται!»

Με τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταχυδρομείου, ὁ νέος Ὀκτάβιος ἀπηύθυνε τὰς εὐχαριστήσεις του εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μονιὲ, ἐδέχετο εὐγνωμόνως τὴν εἰς τὸ κυνῆγι πρόσκλησιν, μόνον παρεκάλει τὸν κύριον Μονιὲ νὰ τὸν δανείσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ τουφέκια του καὶ μίαν ἀποσκευὴν κυνηγοῦ, ἐπειδὴ ἐφοβείτο μήπως ταραξεί τὴν θεῖαν του, ὑποφέρουσιν ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ δὲν ᾔθελε νὰ τὴν ἐμβάλλῃ εἰς ἀνταγίαν μὲ τὰς κυνηγετικὰς του παρασκευάς.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ εἰρήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον· ἡ μάχη, ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη ἐκτάκτως ἐπεριποιῶντο τὸν γέρον Μονιὲ εὐγνωμονοῦσαι διότι δὲν κατέστρεψε τίποτε, καὶ ἐγὼ ὡς σύμβουλος εἶχα μεγάλην σημασίαν. Δὲν ᾔξευραν τί νὰ μὲ κάμουν διὰ νὰ περάσω εὐχάριστα τὴν κακοκαιρίαν πού μᾶς κάρφωνε στὸ σπίτι ὅλους.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἐξεδόθησαν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

==o==

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραμὰτα.

(Δι' ἑορτῆς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τιμᾶται δραχ. 2

(Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.)

Ἀπενθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ἐκδότην καὶ διευθυντήν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
δόδος Διόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ

